

Upřímná srdce budou hledět na Boží tvář

Tomáš Korčák

Nebeský Otec nám touží zjevovat ve své přítomnosti svá tajemství a chce, abychom měli účast na všech požehnáních, která nám Kristus vydobyl na kříži. Cestou do Boží přítomnosti, zjevení Božích tajemství a účasti na našem dědictví v Kristu je upřímnost.

David ve své písni vyznává: **Hospodin je spravedlivý, spravedlnost miluje, upřímní spatří jeho obličej!** (*Jeruzalémská Bible: Upřímná srdce budou hledět na jeho tvář.*) (Ž 11,7 NBK) Upřímnost nás uvádí do Boží přítomnosti, kde ve svém znovuzrozeném duchu vnímáme jasný Boží obličej. Je to duchovní zakoušení Božího pokoje a jeho přízně. **Ano, spravedliví vzdají tvému jménu chválu, přímí budou bydlet před tvou tváří!** (*Kral.: upřímní budou přebývat před obličejem tvým*) (Ž 140,14)

Upřímní mají důvěrné společenství se svým Bohem, ve kterém jim zjevuje svá tajemství. **Neboť Hospodin má neupřímného v ohavnosti, s přímými však je v důvěrném obcenství.** (*Kral.: s upřímnými tajemství jeho*) (Př 3,32) Bůh reaguje na upřímnost, z upřímných a ryzích lidí se stávají jeho přátelé. Upřímní lidé mají Boží bázeň, což znamená, že ctí, respektují a váží si Hospodina (a každého jeho slova) jako svého Pána. Jsou upřímní před Bohem, lidmi i sami sebou. **Kdo se bojí Hospodina, chodí přímo, kdežto kdo jím pohrdá, chodí cestou neupřímnosti.** (*Kral.: Kdo chodí v upřímnosti své, bojí se Hospodina*) (Př 14,2)

Opakem upřímnosti je pokrytectví a to Bůh z celého srdce nenávidí. Od neupřímného člověka se Hospodin odvrací. David vyznává: **Ty, Pane, s věrným nakládáš věrně, k oddanému se chováš oddaně** (*Kral.: k člověku upřímnému upřímně se máš*), **s čistým člověkem nakládáš čistě, od zvráceného se však odvracíš.** (Ž 18,26-27 NBK) Jedna z nejhorších forem neupřímnosti je náboženské a farizejské pokrytectví. Kdybychom vůči němu byli imunní, pak by Ježíš své učedníky nemusel tak důrazně varovat: **Dávejte si pozor, varujte se kvasu farizeů a kvasu Herodova.** (Mk 8,15)

Upřímný člověk také není vzpurný a důvěřuje Hospodinu. Prorok Abakuk ukazuje na souvislost upřímnosti a života z víry u spravedlivého: **Aj ten, kdož se zpíná, tohož duše není upřímná v něm, ale spravedlivý z víry své živ bude.** (Abk 2,4 Kral.) Upřímní lidé jsou schopni důvěřovat Hospodinu a žít svůj všední den z víry. Vzpurní a neupřímní lidé jsou schopni zahrát pouze nedělní náboženské divadlo. Neupřímní lidé žijí ve lžích o Bohu, sobě i druhých. Chodí ve své pýše a nebo méněcennosti.

Upřímní chodí v pravdě Božího slova. Jednají zpříma, otevřeně, bez přetvářky. Nemusí hrát nějaké cizí role, aby se druhým zalíbili, nemusí se s druhými srovnávat, jsou sami sebou. Přijímají sami sebe tak, jak je Bůh stvořil a chtějí naplnit svojí jedinečnou roli určenou od Boha. Upřímní lidé nezasťurají své myšlení, jsou přímí, rovní a vše dělají s opravdovostí jako Pánu. Nepotřebují žádná duševní líčidla a masky, které by je učinily

lepšími a dokonalejšími. Jsou v Kristu učiněni dokonalými takovým způsobem, že již sami nežijí, ale žije v nich Kristus.

Upřímnost je též předpoklad pro naši spásu, uzdravení a užívání veškerého našeho dědictví v Kristu. ***Tvoje upřímnost je základní předpoklad veškerého Božího jednání ve tvém životě! Vždyť Hospodin Bůh je slunce i štít! Milost i slávu dává Hospodin, neupře žádné dobro upřímným.*** (Ž 84,12 NBK)

Velmi silnou lekci upřímnosti (respektive neupřímnosti) nacházíme v osmé kapitole Skutků apoštolských. Filip káže Krista ve městě Samaří s mocným potvrzováním Boží mocí. Ve městě však žil Šimon, který ve své pýše skrze magii ohromoval a ovládal celý samařský národ. Všichni od nejmenšího do největšího mu dlouhou dobu věnovali pozornost a nazývali ho „velikou boží mocí“. Nyní se obyvatelé Samaří setkávají se skutečnou a osvobozující mocí Božího království a dávají se pokřtít. Dokonce i samotný Šimon byl touto mocí ohromen, uvěřil a dal se pokřtít. Jeho srdce však nebylo upřímné a proto nemohl být osvobozen od okultních pout, kterými byl spoutaný a sám spoutával druhé. Naprosto nic nevypůsobí vyznání hříchu bez upřímné lítosti, odsouzení hříchu a oddělení se od něj.

Když přišli na toto místo probuzení apoštolové z Jeruzaléma, modlili se za naplnění Duchem svatým u nově obrácených křesťanů. Na koho vložili ruce, ten přijal Ducha svatého. Když to Šimon viděl (tedy byly *vidět* projevy Duchem naplněných křesťanů), chtěl také tuto moc. Dokonce přinesl apoštolům peníze, aby mu dali tuto pravomoc používat Ducha svatého. Ve svém neproměněném a pokřiveném myšlení nepochopil, že Duchu svatému se musíme poddat a přijmout ho pouze jako dar z milosti. Dříve ovládal druhé a to chtěl i nyní skrze Boha. K tomu však nikdy náš Bůh nedá souhlas – to je čarodějnictví. Ducha svatého nikdy nemůžeme používat a ovládat, on chce mít s námi společenství a být naším Pánem.

Podívejme se, jak Šimonovi odpověděl apoštol Petr: "**Tvé peníze kéž jsou zatraceny i s tebou, protože ses domníval, že Boží dar lze získat za peníze. Nemáš podíl ani účast na této věci, neboť tvé srdce není upřímné před Bohem. Odvrát se proto od této své špatnosti a popros Pána; snad ti bude odpuštěn úmysl tvého srdce. Vidím, že jsi pln hořkosti a v poutu nepravosti.**" (Sk 8,20-23) Důvod, proč Šimon nebyl osvobozen od hořkosti a okultních pout nepravosti, byla neupřímnost. A naopak lidé, kteří jsou upřímní před Bohem, vstoupí do úplné svobody od jakýchkoli pout a hořkostí, a budou mít účast na Božím působení a dědictví v Kristu.

Podívejme se na Šimonovu odpověď Petrovi, která je typickou reakcí neupřímného člověka: "**Poproste vy za mne Pána, aby na mne nepřišlo nic z toho, o čem jste mluvili.**" (24) Toto jednání nazývám „Šimonovým syndromem“ a je neupřímným házením zodpovědnosti na druhé. „Vy se za mě modlete, postěte, dělejte správná rozhodnutí...“ Mnoho dnešních křesťanů by s velikým nasazením zápasilo za tyto pokřivené lidi, místo toho, aby věnovali svůj čas věrným učedníkům (viz 2Tm 2,2). Apoštolové tak nejednali, vůbec si již Šimona nevšímali a šířili dál evangelium Království. (Možná však, že jsi „moudřejší“ než Petr a Jan, a „milostivější“ než samotný Bůh...) Čtete o nich: **Oni tedy, když vydali svědectví a domluvili Pánovo slovo, vraceli se do Jeruzaléma a zvěštovali evangelium v mnoha samařských vesnicích.**

(25) Vždyť sám Bůh se odvrací od neupřímného člověka, ale pro upřímného a pokorného má připravenou všechnu svoji milost.

Člověku se všechny jeho cesty zdají přímé, ale srdce zpytuje Hospodin. (Př 21,2) Bůh chce napravit všechny tvoje kroky. On je *znalec všech srdcí* (viz Sk 1,24), proto ho jako David žádej, aby vyzpytoval tvoje srdce a prosvítíl všechny tvoje temnoty: **Zkoumej mě, Bože, a poznej srdce mé, poznej mé myšlenky, jen mě vyzkoušej! Zjisti, zda držím se cesty škodlivé, a cestou věčnosti mě ved'**! (Ž 139,23-24 NBK) Vystav se (skrže slyšení a rozjímaní) působení Božího slova, které je živé a činné, je ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až do rozdělení duše a ducha, kloubů a morku, a je schopné rozsoudit myšlenky a postoje srdce. A žádné stvoření není před ním skryté; vše je nahé a odkryté před očima toho, jemuž se budeme zodpovídat. (Heb 4,12-13)

Rozjímej nad následujícími slovy Šalomouna, kterými vyučoval svého syna: **Především stráž a chraň své srdce, vždyť z něho vychází život. Odvracej svá ústa od lži a od svých rtů vzdal neupřímnost. Tvé oči ať hledí rovně, zpříma před sebe se dívej. Sleduj stopy svých nohou, všechny tvé cesty ať jsou pevné. Napravo ani nalevo se neuchyluj, odvrát' od zlého svou nohu.** (Př 4,23-27)

Sedm „pé“, která nenávidí Jezábel

Tomáš Korčák

Jednou z hlavních mocností, která bojuje proti církvi a rodině je duch Jezábel. Nesmíme tuto mocnost podceňovat a to jak v církvi tak i v našich rodinách a osobních životech. Nesmíme jí dát žádné místo a proto musíme chodit v opačném duchu. Z jejích charakteristik v Písmu (viz 1Kr 16 - 2Kr 9; Zj 2,18-25) můžeme rozeznat sedm „pé“, která nenávidí a proti kterým bojuje.

1. **Pokora** - je pro ni slabostí. Pro Pána je však silou.
2. **Pokání** - protože ve své pýše nepotřebuje změny, nenávidí pokání.
3. **Podřízenost** - nechce se nikomu podřizovat a poddávat. Je svéhlavá.
4. **Poslušnost** - je svévolná, nikoho nechce poslouchat.
5. **Posvěcení** - nenávidí svatost, utíká před světlem.
6. **Pomoc** - žije z vlastních sil, pomoc od druhých je pro ni slabostí.
7. **Pomazání** - nenávidí nadpřirozeno, které nemá ve své ruce a nemůže ho kontrolovat. Miluje nadpřirozené síly, které a skrže které může ovládat - to je však čarodějnictví. Nenávidí prorocství, která vedou k pokání a změně života. Má sice také své proroky, ale předvídatelné (zkorumpované a vypočitatelné), kteří prorokují pouze to, co chce slyšet (srov. 2Tm 4,3-4).

Lidé, kteří nepochopili podstatu a závažnost této problematiky, říkají, že zápas proti duchu Jezábel, je zaměřen proti ženám. Opak je však pravdou. Pokud je zlomena moc ducha Jezábel, ženy a muži se plně rozvíjejí ve svých rolích a povoláních. Vše může správně fungovat, protože je zde prosazen Boží řád. Když se plně poddáme Božím pořádkům v našich rodinách, církvi i ve společnosti, Bůh může plně jednat a žehnat. Je

také pravdou, že ženy jsou náchylnější k postojům Jezábel a muži k postojům Achaba. Protože Bůh velmi dobře zná duši a padlou přirozenost u muže i u ženy, každému z nich dává jiné důrazy pro společné soužití v manželství (viz Ef 5,22-33). Církev, která je svobodná od vlivu ducha Jezábel, je plná moci Království, stojí ve svém povolání, je poddána vedení Krista jako hlavy a slyší, co jí Duch říká. Kristus se chce plně projevat jak skrze muže, tak i skrze ženy.

Člověk, který si myslí, že je imunní vůči duchu Jezábel, je již od něho oklamáný. Musíme být bdělí a zachovávat své srdce v upřímnosti, čistotě a pokoře. Na toto téma vám doporučuji tři materiály ke studiu: knihu Francise Frangipane: Tři bitevní pole (Ampelos Praha 1997 – kapitoly o duchu Jezábel jsou uvedeny v tomto Infu); dále přepis kázání od Dereka Prince: Čarodějnictví - veřejný nepřítel číslo jedna; a nakonec vyučování od Pavla Neústupného: Boží muži - horlivci pro Hospodina (viz www.juda.cz). Při četbě těchto materiálů se modlete k Bohu, aby vám ukázal, co máte ve svém životě změnit (tedy z čeho činit pokání), abyste mohli plně stát v Boží vůli pro váš život a v přítomné pravdě. A pak číňte přímé kroky!

Strategie proti duchu Jezábel

Francis Frangipane

Rozpoznání ducha Jezábel

Chystáme se napadnout pevnost obrovských rozměrů. Je to způsob myšlení, který bez omezení existuje ve většině církví. Chystáme se ukázat a zničit místa, kde se Jezábel ukrývá.

Pochopení ducha Jezábel

„Ale to mám proti tobě, že trpíš ženu Jezábel, která se vydává za prorokyni a svým učením svádí moje služebníky ke smilstvu a k účasti na modlářských hostinách“ (Zj 2,20).

Můžete se proti mně postavit kvůli použití uvedeného verše a tomu, že ho aplikuji na americké sbory. Můžete se dohadovat, že žádný z pastýřů, které znáte, nikoho otevřeně nevede k tomu, aby konal skutky smilstva. Rozumím vašemu pocitu. Souhlasím s tím, že pravděpodobně neznáte nikoho, kdo by bezostyšně kázal, že sexuální žádostivost a modlářství nejsou hříchy. Když mluvíme o Jezábel, ukazujeme v naší společnosti na obsesivní smyslnost, bezuzdné čarodějnictví a nenávisť k mužské autoritě.

Abychom rozuměli duchu Jezábel, musíme rozumět vzniku této osobnosti v Bibli. První zmínka o Jezábel je u vzdorovité, manipulativní manželky krále Achaba. Ve skutečnosti to byl duch, který pracoval skrze královnu Jezábel, jenž způsobil, že se přes deset milionů Izraelců kromě sedmi tisíc věrných - klanělo Baalovi a **„opustili smlouvu, zbořili oltáře ... a proroky povraždili mečem“** (1.Kr 19,14-18). Tento jeden duch byl téměř úplně odpovědný za zkázu celého národa a tato mocnost přišla v plné síle i proti našemu národu.

Jezábel je silně nezávislá a intenzivně ambiciózní, pokud jde o vyniknutí a kontrolu. Je dobré si všimnout, že doslovný překlad slova Jezábel znamená „bez kohabitace“. To jednoduše znamená, že odmítá „žít s někým společně“ nebo „být společně“ s kýmkoli. Jezábel nebude, s nikým společně žít, pokud nemůže mít ten vztah pod kontrolou a dominovat v něm. Když vypadá submisivně nebo „jako služebnice“, je to jen proto, aby získala nějakou strategickou výhodu. Z hloubky srdce se nikomu nepoddá.

Nezapomeňte na to, že duch, který vytvořil Jezábel, existoval dříve, než se jeho jmenovkyně narodila. Přestože je Jezábel ženského rodu, onen duch sám je bezpohlavní. Ale je důležité si všimnout, že zatímco muži ve vedení jsou terčem většiny mocností, Jezábel je více přitahována jedinečností ženské psychiky v její schopnosti manipulovat bez fyzické síly.

Jezábel směřuje k ženám, které jsou zahořklé vůči mužům, buď kvůli zanedbávání nebo kvůli zneužití autority. Tento duch pracuje skrze ženu, která kvůli nejistotě, žárlivosti nebo marnivosti touží po kontrole a dominanci nad ostatními. Jezábel je za ženami, které veřejně svým jazykem pokořují manžela, a tím ho kontrolují skrze strach z veřejného zesměšnění.

I když používá každý prostředek sexuální perverze známý v pekle, není smilstvo důležité; to, co vyhledává, je kontrola, používá moc sexuální žádostivosti k tomu, aby vlastnila muže. Pro ženu pod vlivem „Jezábel“ nemusí „dobyť“ muže zahrnovat fyzický kontakt, pokud ho zajme svádívý pohled.

Bitva se rozšířila

Od doby prvních apoštolů a zvláště od počátku elektronického věku se rozměry bitvy značně zvětšily. Je pro naši generaci těžké rozpoznat rozsah boje, který zasahuje církev a svět obecně. Mohli bychom předpokládat, že se boj zmenšil, protože se počet démonů od začátku století nezměnil, ale lidstvo se ze tří set milionů rozrostlo na více než pět miliard duší. Přesto se rozšířil přístup který ďábel na světě má k duším díky hromadným sdělovacím prostředkům a literatuře. Jan psal o tomto období ve Zjevení 12,15. „**A had za ní vyhrllil ze chrťánu proud vody jako řeku, aby ji (církev) smetl**“ (Zj 12,15).

Voda v tomto kontextu představuje „slova“. V našem světě existuje záplava *slov* a *vizuálních představ*, která vycházejí ze satanových úst. Naše společnost vytvořila snazší přístup ke hříchům mysli a srdce. Více než kdy předtím je tělesná mysl, se vši otevřeností satanské záplavě nečistoty a vzpoury, přetvářena na mocnou pevnost pro ďábla.

V našem informacemi naplněném, na zábavu orientovaném světě mohu i malí démoni mít velký vliv jednoduše tím, že se usadí v pisatelích scénářů a producentech filmů a televizních pořadů. Samozřejmě, satan vždy byl „**vládcem nadzemských mocností**“ (Ef 2,2). Měli bychom si uvědomit, že „**nadzemské mocnosti**“ nejsou pouze vítr; vidíme, že v našem světě tyto mocnosti stejně tak zahrnují elektronické vlny, které nesou radiové a televizní signály.

Proto musíme jasně rozlišit, kde jsou satanské vnitřní cestičky v našich vlastních životech, a vytrhnout je. Nemůžeme uctívat Boha v neděli dopoledne, a pak tolerovat Jezábel v

nemravném filmu v kině v neděli večer. Jistě měl Ježíš na mysli právě toto, když jako Věčné Slovo konkrétně popsal sám sebe jako toho, kdo „**vidí do nitra a srdce člověka**“ (Zj 2,23), protože je to ve vnitřní svatyni našeho soukromého života duše, kde začíná tolerance vůči Jezábel. Je to tady, uvnitř nás, kde musí tolerance skončit.

Osvobod'te zajaté!

Duch Jezábel neomezeně plyne skrze zábavní průmysl. Předvádí se ve světě módy; vlastní diplomy na filozofických katedrách našich škol a univerzit. Kam můžete v naší společnosti jít, abyste nepocítili vliv tohoto ducha? Ničí stejně tak politiky jako kazatele. Je krutým motivem za potraty. Je to Jezábel, kdo vytváří pocit nespokojenosti mezi partnery.

Tento duch seděl v církvi v Thyatirách, když ho Duch svatý před devatenácti stoletími odhalil (Zj 2,19-29). Stále má své oblíbené místo v církvi. Jsou úctyhodní muži, kteří milují Boha a snaží se mu sloužit, ale tajně, ve svých srdcích jsou vězni Jezábel. I teď se hluboce stydí za svou svázanost pornografií; a stěžují jsou schopni kontrolovat svou touhu po ženách. Požádejte je, aby se modlili, a jejich srdce se zalijí pocitem viny a studu. Jejich modlitby jsou jen kňučením Jezábeliných eunuchů.

Jsou zde zbožné ženy, které přijdou do sboru a hledají Boha, ale tento duch je vede do různých představ o mužích ve společenství; nařikají, že jejich manželé nejsou tak duchovní jako jiní muži. Brzy si tyto ženy vytvoří problém, kterému rozumí „jen pastýř“. Ženy, „**starší ženy**“ - *zbožné* ženy ve sboru - jsou ty, ke kterým potřebujete jít pro radu především, a ne pastýř nebo starší (Tit 2,3-5). Musíte-li něco řešit s vedoucím církve, neurávejte se, pokud požádá svou ženu nebo jinou zbožnou starší ženu, aby byla s vámi.

Kdokoli, kdo je zasažen tímto duchem, potřebuje, v první řadě udělat hluboké pokání ze svých sympatizujících myšlenek vůči němu, a pak proti němu bojovat! Nepromarněte dny a měsíce pod výčitkami svědomí. Oddělte se od tohoto jezábelského myšlení, které ve vás bylo vypěstováno v mládí, vezměte meč Ducha a bojujte proti moci Jezábel! Modlete se za svaté ve svém sboru. Modlete se za křesťany ve svém okolí. *Když bojujete proti Jezábel v době, když jste pokoušeni, stanete se nakonec nebezpečnými!* Tento duch vás přestane napadat, až jednou zjistí, že váš agresivní protiútok osvobozuje další lidi!

Možné cíle

Jak budeme identifikovat ty, které s velkou pravděpodobností ovlivňuje, uvědomme si, že tento démon může také působit skrze muže. Ve skutečnosti Jezábel hledá velmi vytříbené vlastnosti profesionálních hudebníků, zvláště pokud má takový člověk ambice a příležitost stát se vedoucím chval. Duch se bude také snažit usadit se v životě samotného pastýře - ten se potom stane velmi autoritářským a nepoddajným ve své kontrole nad sborem. Takový pastýř bude nevyhnutelně izolován od společenství a ostatním pastýřům nebude vykazatelný. Takový muž zjistí, že ho láká stálé flirtování a smyslné vztahy, „zvláštní blízkost“ s jednou nebo více ženami ve sboru. Během nějakého času s největší pravděpodobností podlehne cizoložství.

Ale přesto dává duch přednost dispozicím ženské povahy. A protože jsou některé ženské služby častější a důležitější než jiné, znamená to, že budou cílem ducha Jezábel. Vedoucí sborů by si měli dát pozor. Duch se snaží dostat se nějakým způsobem do vedoucí pozice. Ježíš o Jezábel řekl: „**Vydává se za prorokyni**“ (Zj 2,20). Ta žena může s největší pravděpodobností fungovat v prorocké oblasti; může být pomazána Bohem, aby sloužila v delegované autoritě jako prorokyně, ale když trvá na uznání, když manipuluje nebo zcela pohrdá mužským vedením ve sboru, když se „**vydává za prorokyni**“, dejte si pozor.

Vedoucí modliteb, sborové sekretářky, vedoucí chval a zpěvu, pastýři a jejich ženy, na všechny takové se tento duch zvláště zaměřuje. Každá vaše služba v takové roli by měla být vysvětlena a měli byste být varováni, jaký boj se proti vám může zvednout Každý z vás by měl být součástí sborového „bojového týmu“, který je vycvičen v boji proti Jezábel.

Co Jezábel nenávidí

Největšími nepřáteli Jezábel jsou proroci; jejím největším strachem je, že lidé budou činit pokání, Jezábel nenávidí pokání. I když tento duch prostoupí sbor a zamaskuje svou touhu po kontrole pravým křesťanským učením, skryje se před pokáním.

Jezábel nenávidí pokoru. Ježíš učil, že velikost v království je poměřována dětskou upřímností srdce, ne tím, jak se snažíme vypadat před ostatními. *Opravdová služba je ochotná a touží se poddat a být vykazatelná jiným služebníkům.* Je to typické pro ty, kdo mají srdce služebníků. Proto se musíme naučit, že duchovnost se poměřuje pokorou a ne mocí.

Jezábel nenávidí modlitbu. Přímluvné modlitby srážejí její prsty ze srdcí a duší lidí. Osvobozují lidi v duchu. Když se modlíte, svazuje ji to. Když se modlíte proti smilstvu, ochromuje ji to. Když se modlíte za poddajné srdce, je to, jako by Jehúovi koně šlapali po jejím těle.

Jezábel nenávidí proroky, protože proroci mluví proti ní. Proroci jsou její největší nepřátelé. Když bojuje, je to proto, aby zvedla lidi proti slovům prorocké církve. Ještě víc než proroky nenávidí Slovo, které proroci říkají. Její opravdový nepřítel je vyslovené Slovo Boží.

Jezábelina konečná nenávist je proti Bohu samotnému. Nenávidí milost, kterou Bůh vylévá na své služebníky, dokonce i když zhřeší. Nenávidí skutečnost, že Bůh vezme ty nejslabší a nejnižší a použije je, aby ji strhli dolů. Nenávidí svatost a čistotu srdce, která pochází od Boha a obklopuje ty, kdo slouží v jeho nádvořích.

Modleme se: *„Otče, poddáváme se tobě a tvému měřítku spravedlnosti. Prosíme tě o čistotu, pokoru a svatost srdce. Odpusť nám naše tolerování ducha Jezábel v mysli i v činech. Otče, protože se ti poddáváme, máme tvoji autoritu postavit se d'áblu. Ve jménu Ježíše Krista svazujeme mocnost Jezábel. Strháváme pevnost jejího myšlení v našem okolí a v našem státě. Jdeme proti pevnostem, které si tento démon vybudoval v duchovním světě v této oblasti, a uvolňujeme Ducha svatého, aby vyraboval dům Jezábel a rozdělil její zboží. Také promlouváme věrnost pro oči a srdce manželů a manželek. Uvolňujeme*

čistotu srdce a milost pro každého člena těla Kristova, jak u svobodných, tak u ženatých a vdaných: Přikrýváme tvůj lid Kristovou krví. Uvolňujeme radost pokorných a poddajného ducha a strháváme ambiciózní představy a pýchu. Ve jménu Ježíše Krista. Amen!“

Eliáš, Jehú a boj proti Jezábel

Existuje boj, velmi starý boj, mezi Eliášovým duchem a duchem Jezábel. V této letité bitvě představuje Eliáš zájmy nebe: volání k pokání a návrat k Bohu, Jezábel na druhé straně představuje zvláštní mocnost, jejímž cílem je bránit pokoře a ničit skutky pokání.

Vítězí náleží náš národ

Abychom rozuměli konfliktu mezi duchem Eliáše a duchem Jezábel, musíme rozumět těmto dvěma protivníkům tak, jak jsou v Bibli. Každý z nich je duchovním protějškem toho druhého. Je Eliáš odvážný? Jezábel je bezostyšně drzá. Je Eliáš nemilosrdný vůči zlému? Jezábel je útočná vůči spravedlnosti. Mluví Eliáš o cestách a slovech Božích? Jezábel je plná čarodějnictví a podvodných slov. Bitva Eliáše a Jezábel pokračuje i dnes. Hlavními bojovníky na každé straně jsou proroci obou nepřátel; vítězí náleží duše našeho národa.

Podle Samuelovy tradice vedl Eliáš školu proroků. Pod ním byli synové proroků - doslova stovky vidoucích a prorockých pěvců - kteří vyhlašovali Boží slovo. V této bitvě ale Jezábel prohnane a systematicky zabíjela všechny Boží služebníky, až Eliáš zůstal sám (1. Kr 18,22). Eliáš, jako poslední z proroků, pak vyzval 450 Baalových proroků a 400 proroků Ašéřiných, aby ukázali svou moc: jejich bohové proti moci Hospodinově.

Těchto 850 lidí bylo falešnými proroky, satanskými kněžími, „kteří jedli u stolu s Jezábelou“ (1. Kr 18,19). Byli to ti nejmocnější demonizovaní jedinci, které pekelné zástupy mohly vytvořit. Král Achab, manžel Jezábel, poslal zprávu „všem Izraelcům“ a národ se přišel podívat na konflikt mezi Bohem Eliášovým a Jezábelinými polobohy.

Podmínky výzvy byly jednoduché: každý měl dát býka na oltář. Eliáš potom řekl: „**Vzývejte pak jména svých bohů a já budu vzývat jméno Hospodinovo. Bůh, který odpoví ohněm, ten je Bůh.**“ O šest hodin později stále ještě nemohli kultičtí kněží vyvolat žádný oheň; přešla dvanáctá hodina a Eliáš se jim začal posmívat: „**Volejte co nejhlasitěji, vždyť je to bůh! Třeba je zamyšlen nebo má nucení nebo odcestoval. Snad spí, ať se probudí!**“ Před večerem se Eliáš pomodlil za svou oběť a „**spadl Hospodinův oheň a pozřel zápalnou oběť ... když to všechen lid spatřil, padli na tvář a volali: Jen Hospodin je Bůh! Jen Hospodin je Bůh!**“ (1. Kr 18,16-40) Okamžitě po tomto zjevení Hospodinovy moci poručil Eliáš Izraelcům, aby pochytili Baalovi proroky, a všechny je usmrtil.

Předpokládali bychom, že v tomto bodě by Eliáš šel do Jizreelu a požádal Boha, aby skoncoval s Jezábel, ale nestalo se to. Ve skutečnosti - a může vás to překvapit - se Eliáš dostal do duchovního boje. Jezábel, v návalu vzteku, poslala proti Eliášovi záplavu čarodějné a démonské moci, a to do jeho srdce přivedlo strach. Eliáš utekl. Můžete se ptát: „Jak je možné, že se takový mocný prorok otočil a utekl?“ Odpověď není jednoduchá. Ve skutečnosti se situace zhoršila. Vidíme pak, jak Eliáš sedí pod jalovcem a přemýšlí o tom, že není lepší než jeho otcové - modlil se, aby mohl zemřít! (1. Kr 19,4)

Jaký tlak přemohl tohoto velkého muže Božího, že se stal obětí strachu a zastrašování? Duch Jezábel.

Kéž to, čtenáři, dobře pochopíš. *Když bojujete proti mocnosti Jezábel, tak i když se postavíte pro ti její žádostivost a čarodějnictví, musíte se mít na pozoru před mocnými démony Strachu a Zastrásování. Pošle je proti vám, aby vás odvedla od vašeho boje a od vítězství!*

Drama pokračuje...

V duchovním světě je známý princip, že je možné předat určitou míru ducha uvnitř daného člověka někomu jinému bez toho, že by se zmenšila plnost ducha jeho samého. Vidíme to v případě, kdy byl Mojžíšův duch dán na sedmdesát starších (4. Mojžíšova 11,24-25). Můžeme to pozorovat u „**hříchu otců**“ které se „**předávají na děti**“. A samozřejmě to vidíme i u Kristova Ducha přebývajícího v nás. S touto představou v mysli můžeme pochopit, jak byl Eliášův duch poslán, aby sloužil skrze duši Jana Křtitele.

Již předtím byl Eliášův duch vložen na jiného člověka. Vzpomenete si na Elíšu, proroka, který pokračoval po Eliášovi dostal dvojnásobnou porci Eliášova ducha (2. Kr 2,9-10). A znovu duch Eliášův sloužil, aktivoval, inspiroval a vytvářel v Janu Křtiteli stejný druh odolnosti, který přebýval i v samotném Eliášovi. Jan měl jít „**před ním (Pánem) v moci a duchu Eliášově**“ (Lk 1,15-17). Ježíš sám řekl o Janu Křtiteli „on je Eliáš, který **má přijít**“ (Mt 11,14; 17,11-13). Jan dokonce *vypadal* jako Eliáš. Vrátil se: duch Eliášův byl pověřen a poslán do světa.

Stejně jako Eliáš vyhlašoval Jan potřebu pokání všude, kde viděl hřích. Jedna z těchto oblastí byl nemorální život krále Heroda a jeho ženy Herodiady. Když je s tím Jan konfrontoval, Herodiada ho dala uvěznit (Mk 6,19). Ale kdo byl ten manipulátor a řídicí mocnost v temné duchovní stránce Herodiady? Jak Eliášův duch sloužil skrze Jana, tak se také *Jezábel* dostala do tohoto světa skrze Herodiadu.

Co udělala Jezábel Eliášovi na poušti, to teď udělala Janovi skrze Herodiadu. Jezábel nahnula proti Božímu služebníku *strach* a *zastrašování*, které vede k pochybnostem o sobě a zmatku. Jan Křtitel, který svými očima viděl Ducha sestupujícího ve formě holubice na Ježíše Krista, který slyšel Boží hlas svědčící o tom, že Ježíš je Boží Syn, se najednou ptal, zda je Ježíš skutečně Mesiáš, nebo zda mají očekávat jiného (Mt 11,3).

„**Vhodná chvíle nastala, když Herodes o svých narozeninách uspořádal hostinu**“ (Mk 6,21). Vhodná nebo strategická chvíle je dobré slovo k popsání času této události. V tomto boji mezi duchem Eliášovým a Jezábel přiměla Herodiada svou dceru, aby tancovala před Herodem a vylákala z něho slib, že jí dá všechno, o co požádá. Na žádost své matky - spíše na žádost *Jezábel* - požadovala hlavu Jana Křtitele. A tak dočasně skončila konfrontace těchto dvou věčně zneprátených duchů.

Eliáš přichází!

Před dvěma tisíci lety Ježíš prohlásil, že Eliášova služba ještě neskončila. Zaslíbil: „**Ano, Eliáš přijde a obnoví všechno**“ (Mt 17,11). Prorok Malachiáš také napsal; „**Hle,**

posílám k vám proroka Eliáše, dříve než přijde den Hospodinův veliký a hrozný a on obrátí (obnoví) ...“ (Mál 3,23-24) Eliáš přijde bojovat a obnovit. Přišel před Velkým dnem a vrátí se před hrozným dnem Hospodinovým!

Pamatujte si ale duchovní princip, který jsem již zmínil: je možné předat část své vlastní duchovní stránky druhým, aniž by se zmenšila vlastní duchovní plnost. *Protože dnes, stejně jako to Bůh udělal s Eliášem, Elišou a Janem Křtitelem, dává Pán povstat Eliášovskému společenství proroků, duchem naplněným mužům a ženám, poslaným připravit cestu pro Ježíšův návrat!*

Vězte také, že Eliáš přijde před Ježíšovým návratem, a tak také přijde Jezábel. Nevidíte ji v naší zemi v množství čarodějnic a prostitutek? Neslyšíte její nestoudný hlas odmítající Boží autoritu a opěvující její vzpuru ve feminizmu? Neviděli jste ji, jak působí, že dokonce i Boží „otroci“ **„páchají nemorálností“?** (Zj 2,20). Když vidíme, jak se Jezábel bezostyšně projevuje, jen to potvrzuje, že je zde také duch Eliášův, který přináší pokání a dává povstat bojujícím prorokům na celé zemi! Ve skutečnosti pokud budete sloužit Bohu během vlády „Jezábel“, boj sám vás uvede do prorockého pomazání jednoduše proto, abyste přežili!

Ve Starém zákoně vidíme, jak Bůh zničil Jezábel. Jehú, nově korunovaný král Izraele, byl poslán Hospodinovým slovem, které přišlo skrze Eliášova následníka Elišu, aby naplnil Boží zaslíbení. Jehú a jeho lidé rychle jeli ve svých vozech do Jizreele, kde vyšli králové Izraele a Judy, aby se s ním setkali. **„Je vše v pořádku, Jehú?“ zeptali se. Jehú odpověděl: „Jakýpak pořádek, když trvá smilstvo tvé matky Jezábely a množství jejích čarů?“** (2. Kr 9,21-26) A Jehú oba krále zabil. Hned potom jel do Jizreele, aby se setkal s Jezábel. Slovo nám říká, že jakmile ho uviděla, namalovala si oči, okrášlila si hlavu a vyhlížela ho z horního okna, když ho uviděla, zvolala: **„Je vše v pořádku, Zimrí (Jehú), vrahu svého pána?“ Pozdvihl tvář k oknu a zvolal: „Kdo je se mnou? Kdo?“ Dva, tři dvořané na něho vyhlédli. Poručil: „Shod'te ji.“ A shodili ji dolů. Její krev vystříkla na stěnu a na koně. Ti ji ušlapali** (2. Kr 9,30-33).

Je něco v duchu Jehúovu, co musíme dnes mít pro svůj boj s Jezábel. Musíme mít soucit s těmi, které Jezábel zajala. Jehú neměl slitování, žádnou naději, že se věci změní, žádný kompromis nebo sympatie k tomuto démonskému duchu! Jehú ji nechal **„ušlapat“**. Když tam ležela krvácející a blízko smrti, nechal ji ušlapat koňmi!

Stejně to musí být i s námi, nesmí v nás být žádná tolerance vůči tomuto duchu! *Nemůže být žádný pokoj, žádné odpočívání pod „fíkovníkem“, pokud Jezábel není zabita!* Musíme přestat žít pro pohodlí, dokud je v naší zemi tolik jejího smilstva a čarodějnic! Musíme odmítnout usazení se ve falešném pokoji postaveném na kompromisu a strachu, zvláště když Duch Boží volá: **„Válka!“**

Je významné, že ji shodili dvořané - eunuši. Z některých z vás, kdo čtete tyto řádky, byli udělání eunuši, otroci zlého ducha. Dnes, právě teď vám Bůh dává privilegium spoluúčasti na věčném odsouzení Jezábel. Můžete ji shodit dolů! Postavte se na Boží stranu a nechtě přijít Boží soudy!

Je čas, aby se proroci spojili proti tomuto duchu! Pod Eliášovým pomazáním, v moci Ducha svatého, povstaňme v Jehúově zápalu a svrhňeme Jezábel!

I teď se umýváme v drahé krvi, a když jsme byli očištěni od každé poskvrny hříchu, svážeme a vyloupíme pevnost Jezábel!

Modlete se s námi: „*Duchu Jezábel, v autoritě Ježíše Krista, kterou nám jako svým služebníkům dává, uvolňujeme tvé zajaté! Osvobozujeme tvé otroky! Promlouváme k eunuchům, strhněte pevnost svých sympatií vůči Jezábel! Shod'te ze svých myslí její zlé představy! V moci Ježíšova jména vás uvolňujeme z psychického sevření vaší duše. V autoritě živého Ježíše Krista vyhlašujeme svatou válku proti duchu Jezábel! Amen.*“

Naše zkušenost s Jezábel

Co vám zde předkládáme, pochází z naší zkušenosti. Nenabízíme vám žádné teorie nebo spekulace. To, co s vámi sdílíme, fungovalo.

Abychom osvobozovali, musíme sami být osvobozeni

„Zachráni toho, kdo není bez viny; bude zachráněn pro čistotu tvých rukou“ (Job 22,30).

Je rozdíl mezi pokáním z hříchu a stržením pevnosti v nás, která tento hřích vytvořila. To první zahrnuje víru v kříž Ježíše Krista, to druhé vyžaduje naše vlastní přijetí ukřižování. V roce 1971 začal Bůh základní práci na očištění mého srdce z vlivu ducha Jezábel.

Toto období pokání trvalo asi čtyřicet dnů. Během té doby byla pevnost tolerantní vůči duchu Jezábel stržena Duchem svatým. Měl bych vyjasnit, že jsem nedělal pokání z hříchů již dříve umytých a odpuštěných. Jak bylo řečeno dříve, mé pokání nebylo ze hříchů, ale z *přirozenosti*, která mé hříchy způsobila. To je základ strhávání pevností: ničíme znesvěcující, utlačující *system myšlení*, který byl po mnoho let zabudován do naší přirozenosti. Mým cílem bylo, abych byl obnoven „**duchem své mysli**“ (Ef 4,23 - KMS).

Stalo se to následujícím způsobem: Duch svatý mi připomenul mnoho hříchů z mládí v době, kdy jsem ještě nebyl spasen. Dvakrát nebo třikrát denně, každý den, ve snech nebo při práci, mi Pán připomínal jednotlivé události. Jak mi Bůh tyto věci ukazoval, překrýval jsem každou vzpomínku Ježíšovou krví. Pokaždé, když jsem se modlil, věděl jsem, že skrze Ducha byl odstraněn další „kámen“ z tvrze v mé mysli.

Nakonec mi ve snu Bůh ukázal, že ta pevnost byla stržena. V tom snu spolu mluvili dva muži, jeden z nich držel dítě. Ten, který držel dítě, použil v konverzaci sprosté slovo. Najednou se kvůli nemluvněti zastyděl, ale pak se sám rychle přesvědčoval, že to dítě je tak nevinné, že nezná význam toho slova, a při tom přinesla milost Boží do mého srdce novou nevinnost, jejíž symbolem bylo to děťátko ve snu. V té době jsem o duchu Jezábel nic nevěděl. Přesto ve mně Bůh vytvářel určitou míru imunity vůči ní.

Naše první střetnutí s Jezábel

V 70. letech jsem byl pastorem v organizaci, která měla množství lidí s dary moudrosti a poznání. Byly zde modlitby „ve dne v noci“, krásné uctívání, oddanost a moc. Jak se stavěl Hospodin k Jákobovi na Moábských pláních, byl k nám také takový, jako rohy jednorozce (4. Mojžíšova 22-25). Nevypadalo, že by proti nám stálo nějaké prokletí; Bůh nám dal požehnání, úspěch se zdál nevyhnutelný. Ale stejně jako se Balák radil s Bileámem jak svést Izraelce skrze dcery moábské, vedl duch Jezábel svůj útok na Boží dílo.

Když vás nepřítel nemůže napadnout přímo, bude se snažit vás uvést do hříchu, a tím vás dostat pod Boží soud. Když se začal projevovat duch Jezábel a zvýšila se tolerance vůči sexuálním hříchům, přišel jsem se svou starostí za vedoucím celého hnutí. Setkal jsem se s ním mezi čtyřma očima a prosil jsem ho jako syn otce, ale on mne neposlouchal. O tři měsíce později jsem k němu přišel znovu, v té době jsem již mluvil k celému týmu, který hnutí vedl, a se slzami v očích jsem je varoval, že Boží soud za tolerování Jezábel je nemoc a smrt. Opět mně neposlouchali. O několik měsíců později jsem byl odvolán z vedení a potom ze skupiny vyloučen. Během několika měsíců po mém odchodu se vedoucí rozvedl se svou ženou a za necelý rok se oženil se svou sekretářkou. Během dvou let zemřel na rakovinu prostaty.

Vliv této zkušenosti byl jak ničující, tak mi i mnohé osvětlil. I když jsem sám prošel obdobím velkého rozčarování a pochybností o sobě, naučil jsem se hodně o Jezábel a o hříchu domýšlivosti. Viděl jsem, že když lidé předpokládali, že je Bůh nebude soudit, je jen otázkou času, kdy přijde hněv a zničí je. Je důležité, že přestože měl Ježíš ducha moudrosti a rozumnosti, ducha rady, síly a poznání, jeho *potěšení* bylo „v bázni Hospodinově“ (Iz 11,2-3). Hřích domýšlivosti je protikladem Boží bázně. Je to předzvěst budoucí porážky.

Osvobozování duší modlitbou

To byla naše první zkušenost s duchem Jezábel, ale nebyla poslední. V roce 1985 jsme během pastoračních rozhovorů zjistili, že tento duch má řídicí vliv na menší demony homosexuality a lesbianismu. Pán nám řekl, že máme bojovat proti Jezábel, a během měsíce byli tři lidé z této perverze osvobozeni! V dalším měsíci odstranila místní kabelová televize kanál Playboye. Lidé začali volat, že potřebují pomoc v sexuálních problémech a že potřebují osvobození od sexuálních představ. Dokonce pastýři a jejich ženy, aniž by věděli, že vedeme nějaký duchovní boj, volali, aby vyznali své hříchy a přijali osvobození. Tím, že jsme se zaměřili na boj proti Jezábel, mnozí z těch, které držela, byli osvobozeni!

Zároveň se ale zvýšil boj proti mé rodině a sboru. Démon „Hledání chyb“ (kterého jsme ale rozpoznali až o mnoho měsíců později) přinesl do sboru rozdělení a konflikty. Určití lidé, které jsme hluboce milovali, se proti nám najednou obrátili s obrovskou nenávistí. V církvi se nakupilo podezřívání a přišlo období destabilizace. Přesto jsme pokračovali v boji proti tomuto duchu, přesvědčení, že náš boj je efektivní.

Jedné noci se ale objevil duch Jezábel v nohách naší postele. Cítil jsem se ochromen, neschopen promluvit nebo dokonce zavolat o pomoc. Duch, který odcizil i dobré přátele, najednou stál proti mě, nestíněn ani lidským tělem. Zdálo se mi, jako by mě opustil všechen přirozený život. Cítil jsem, že mě drží pouze život Ježíše Krista.

Nebyla vyslovena žádná slova, ale přenosem myšlenek dala do mé mysli mocnost tato slova: „*Pokračuj v modlitbách tak, jako dosud a zabij tebe i všechny členy tvého sboru.*“ Duch zmizel, ale i poté, co zjevně odešel, nebyl jsem se téměř schopen pohnout. V mysli jsem měl množství zastrašujících myšlenek: „Proč bych se za ty lidi měl modlit? Proč bych měl trpět, když nevím, kdo se kdy proti mně obrátí?“ Nakonec zasáhl Duch svatý a ten tlak se zlomil.

Ale Jezábelina hrozba zabitím nebyla planá. Ani ne o týden později volala jedna žena ze sboru a žádala o pomoc. Její manžel bral drogy a hrozil jí a jejím dětem. Připravili jsme jí místo a ona i s dětmi utekla. Téže noci v jednu hodinu zavolal její rozduřený manžel. Tento muž, samozvaný nacista, vlastník třiceti čtyř střelných zbraní, požadoval, abych mu řekl, kde je jeho žena. Řekl: „Pokud mi neřekneš, kde je moje žena, *zabij tebe a všechny členy tvého sboru!*“ To byla přesně tatáž slova, která duch Jezábel použil v mé ložnici před méně než týdnem! Bylo jasné, že si duch Jezábel našel nádobu, která měla naplnit hrozbu smrtí z předchozího týdne.

Není normální, že se pastoři modlí v sboru večer za sněhovou bouří, ale té noci jsme se modlili, a lehké sněžení venku se změnilo na blizzard, do nedělního rána napadlo 25 cm sněhu. My, kdo jsme se ve sboru sešli, jsme se modlili proti duchu Jezábel a svázali jsme jej v tom muži, který nám vyhrožoval. Později, k Boží slávě, přijal tento člověk Ježíše Krista jako svého Spasitele.

To je v kostce naše zkušenost s duchem Jezábel. Jestliže ve svém duchu víte, že naše zpráva je skutečná, pak se modlete za své zapojení v boji s touto mocností. To, co jsme napsali, není postaveno na teorii nebo dohadu, ale na zkušenosti. Naše svědectví o tomto boji je jednoduše takové: Pán Ježíš sám nám dal svou autoritu „nad vší mocí nepřítelů“. Jeho zaslíbení platí: „*V ničem vám neuškodí*“ (Lk 10,19).

Strategie proti duchu Jezábel

Nepřítelů nemůžete porazit pouze modlitbou. Svrhnout satanovu říši můžete pouze tehdy, pokud budete proměněni do podoby Ježíše Krista.

Naše bitva proti Jezábel

Církev, která úspěšně bojuje proti Jezábel, bude církví, která získá slavnou „jitřní hvězdu“, což bude viditelná vnější sláva, symbol skryté vnitřní čistoty. Bude to církev, která má „moc nad národy“, protože přemohla ducha Jezábel, který se snažil obrát Boží služebníky o autoritu. Bude to církev, ve které bude dar uzdravování nedílnou součástí služby (Zj 2,26-28).

Za vítězství ve válce s Jezábel jsou úžasné ceny. Přestože se každé vítězství začíná modlitbou, Boží odměna se nezíská pouze skrze přímluvu. Jak jsme již řekli: vítězství

začíná s Ježíšovým jménem na rtech. Ale nebude završeno, dokud nebude přirozenost Ježíše Krista v našich srdcích.

Proto, vzhledem k naší válce proti Jezábel, musíme dovolit Duchu svatému, aby ukázal, kde jsme tolerantní, nebo kde sympatizujeme s jejími způsoby. *Nemůžeme být úspěšní v nebeském boji, pokud nemáme vítězství na bojišti našich myslí.* Je jen jedna oblast konečného vítězství nad nepřítelem: být jako Kristus. .

Ježíš je ten, „**který vidí do nitra i srdce člověka**“. Naše vítězství v každé bitvě začíná zde, „**v našem srdci a v naší mysli**“. Navíc nemůžeme tolerovat jezábelské myšlení v žádné oblasti. Naše představa církve se musí rozšířit z budov na způsob života, který budeme žít všude. Protože jsme církev, uvědomme si, že jsme stále v církvi, i když jsme doma. Když přepneme televizi na nemravný program, jsme stále v církvi, tolerujeme ducha Jezábel.

Obává-li se manžel své cílevědomé ženy nebo není-li schopen sloužit jako hlava domácnosti, přestože není přímo v budově, kde se církev schází k bohoslužbám, je stále v církvi, která toleruje Jezábel. Čas strávený na bohoslužbách je potřebný, ale je to jen velmi malá část našeho stálého života v církvi. Je to právě v rutinních věcech každodenního života, kde je třeba konfrontovat a zničit pevnosti Jezábel.

K tolerování Jezábel je potřeba Achab

Existuje duch, který spolupracuje s Jezábel. Vliv tohoto démona je takový, že zaplavuje duši člověka slabostí a strachem. Jeho jméno je Achab, jeho povaha je následující: je to „ten, kdo svou autoritu *dává* Jezábel“.

Achabův duch obsazuje oblasti tolerance v mysli člověka. Člověk se cítí v boji proti Jezábel skoro jako omámený. Vyhrát nad Jezábel znamená přemoci Achabovu povahu.

Muž, který si vzal dominantní ženu, bude vykazovat jednu ze dvou reakcí: buď bude v jiných životních vztazích bázlivý, nebo bude mít sklony nesnášet ženy jako takové. Je-li to zaměstnavatel, bude vůči ženám přehnaně tvrdý, kontrolující, rychle je „usadí“. Je to projev pohrdání vlastní ženou.

Základem Achaba je titul „manžel“ a postavení „hlavy“, ale ten muž nemá žádnou opravdovou autoritu. Když byl Achab králem, vládla Jezábel. Muž, který nedovede vést svou domácnost v Boží, ochranné autoritě, nebude používat svou duchovní autoritu ani jinde. Takový muž potřebuje činit pokání ze svého strachu a pevně, ale jemně, uvést svou domácnost do pořádku.

Ale nechte nás ještě vyjasnit autoritu. Autorita je prostě delegovaná odpovědnost. Důraz není na tom být šéfem, ale být odpovědný. Struktura, ze které božská autorita vychází, je božská láska. Vedení doma je jednoduše v tom, že muž na sebe bere láskyplnou odpovědnost za stav rodiny. Žádný muž nebude mít ve své rodině pokoj, pokud se dívá na autoritu jen jako na dominanci nad ženou. Bůh chce, aby páry dělaly rozhodnutí společně, každý z nich aby využíval moudrosti toho druhého, aby se radovali ze sebe navzájem jako z přátel v otevřeném a láskyplném společenství. Boží odpověď na jednání s Jezábel není

výměna jedné formy útlaku (Jezábelina) za jinou (od muže). Naším cílem je nahradit jezábelskou představu bezpečí bezpečím, které žena přijímá tím, že je něžně milována svým manželem. Tak muž vyhrává boj nad Jezábel tím, že se stane podobným Ježíši Kristu.

Žena překoná Jezábelskou povýšenost tím, že bude vyhledávat Ježíšovu pokoru. Bude hledat „**tichého a pokojného ducha**“ (1.Petrova 2,23-3,2), který je v Ježíšově povaze přirozeně. Žena musí vidět Boží moudrost v božském řádu rodiny a ctít svého manžela jako svou hlavu. Pokud není vdaná, měla by být podřízena řádu, který Bůh vytvořil v jejím sboru, stejně jako Pánu. Její pokora a pokoj při službě druhým je znakem ničení povahy Jezábel (Fp 1,28).

Žena přemáhá smyslnou stránku Jezábel tím, že se zřekne toho ženského šarmu, který je „**klamavý**“ (Příslaví 31,30a), a svých „**mnoha přemlouvání**“ (Příslaví 7,21), která jsou svádívá. Odmítne smyslný pohled očí a svádivé změkčení hlasu. Je-li vdaná, její krása je dána manželovi. Je-li svobodná, ozdobí svého vnitřního člověka duchovními kvalitami ovoce ducha s vědomím, že pokud dělá kompromisy s Bohem ohledně norem chování, nevyhnutelně najde muže, který bude dělat kompromisy ohledně normy chování vůči ní. Pravý muž, kterého pro ni Bůh má, je zbožný muž, který hledá statečnou ženu. Její vítězství začíná s modlitbou, ale je završeno proměnou. '

To, čím se staneme v Kristu *jako jeho lid*, musí být přesně opakem ducha Jezábel. Je vzpurná? Musíme být poddajní. Je pyšná a povýšená? Musíme být mírní a pokorného srdce. Je kontrolujícím démonem? Musíme být jemní a ochotní se poddat. Vysílá Jezábel čarodějnictví, nemorálnost, strach a zastrasování? Musíme žít ukřižovaným životem v Kristově čistotě, být plni lásky a víry pro svou vizi. Opět je to to, kým se Kristus stane v nás, co vytváří naše vítězství nad duchem Jezábel.

Společný boj proti moci satana

„**Pozdvihli jednomyslně hlas k Bohu**“ (Skutky 4,24). Je důležité vyhrát boj proti Jezábel v domě, ale musíme se také spojit ke společným modlitbám a bitvě. Společná modlitba je sjednocenou přímluvou církve proti moci temnoty. Tento typ boje může být završen při velké různorodosti výrazů a s minimem požadavků. Přesto jsou tyto požadavky pro efektivní boj zásadní.

1. Uctívání by mělo být součástí boje. Uctívání a chvály různého druhu by měly být do boje zahrnuty. Během boje nás různí lidé povedou do zpěvu odpovídajících písní: Mějte oči upřené na Ježíše a zůstávejte vděční!

2. Přímluvy by měly být vedeny Duchem. Je to víc, než se jen modlit „v jazycích“. Vyžaduje to, abychom se naučili naslouchat. Často je společná modlitba omezována někým, kdo se vyznačuje hlasitou, necitlivou modlitbou „v jazycích“. Když se modlíte společně, je zde *společný pramen*, ze kterého čerpají ti, kdo se modlí. Vyžaduje to, abychom byli citliví na jemné zrněny, které Duch svatý přináší tak, jak celou skupinu vede do tvořivého řádu. Jako jedinci se snažíme o to, aby naše modlitby byly krátké (2 až 5 minut), zabýváme se vždy jen jednou potřebou a ponecháváme otevřené dveře druhým, aby se mohli modlit v souladu v námi.

3. Snažte se udržet se v předem připraveném modlitebním čase. Může to vypadat, jako když se snažíme řídit Ducha svatého, ale čím více je rozvrh jasný, tím víc se mu lidé mohou vydat. V každém případě ale zůstávejte otevření pro zvláštní setkání, když Bůh přikáže další přímluvy.

4. Nebud'te příliš domýšliví. Když se například někdo uchýlí k tomu, že d'áblovi nadává, „vyzývá ho k boji“ apod., řekněte mu, že to není v pořádku. V modlitbě používejte Slovo, Ducha a Ježíšovo jméno, všechno navíc je tělesné.

5. Povídejte mezi sebou jen minimálně. Kromě základní nezbytné konverzace si nechte mluvení na potom.

6. Ti, kdo se zapojují do bitvy, by měli být vycvičeni a potvrzeni vedením sboru. Každý sbor by měl mít „tým bojovníků“ a také „podpurný tým“, který se modlí za ty v první linii. Podpurný tým by se měl skládat z těch, kdo se učí, nebo z těch, kdo se cítí povolání pouze k modlitbám.

Přepis čtyř kapitol z knihy Francise Frangipane - Tři bitevní pole (Podrobný pohled na tři oblasti duchovního boje: mysl, církev a nebesa), Ampelos Praha 1997. Všele doporučujeme k přečtení celou tuto knihu.

Z nádoby do nádoby

Dr. Paul Yonggi Cho

Příkladem Božího postupu lámání našeho egoismu v duševní oblasti je proces získávání vína. Hrozny se vylisují, šťáva se přelévá z nádoby do nádoby a kvasinky se usazují u dna. Přeléváním si nás Bůh připravuje na to, abychom přinesli jeho jménu slávu. Přelévá nás, aby z našeho charakteru a naší víry odstranil všechny kvas. Bůh pro nás připravil různé nádoby, které symbolizují problémy, se kterými se v životě setkáváme.

Nádoba nepochopení

Jsme znovuzrození, věříme v Ježíše, ale je v našem charakteru zůstalo mnoho kvasu. Můžeme se stát egocentrickými, vztahovačnými a podléhat různým žádostem. Voláme k Bohu, aby nás z toho vytáhl a on nás vlije do nádoby nepochopení. Má zvláštní barvu a lidé, kteří pozorují věci podle zevnějšku nás nebudou chápat. Stěžujeme si na to, ale musíme se naučit to snášet, protože Bůh z nás odstraňuje kvas. Čím víc jdeme proti tomu, tím více kvasinek se rozvíjí a my v nádobě musíme zůstat déle. Nesmíme z nádoby vylézat, dokud se neusadí každý kousek egoismu, nenávisť, pochybností, starostí apod. Když se toho dosáhne, vyjasní se všechna nedorozumění a nepochopení a cítíme se volní jako ptáci. Tento stav ale netrvá dlouho, protože nás Bůh přelije do jiné nádoby.

Nádoba pronásledování

Je černá s úzkým hrdlem a širokou základnou. Zdá se nám, že se v tmavém prostoru udusíme. Navenek se to projevuje hrozícím rozpadem rodiny nebo krachem firmy a nevíme jak z toho. Pak slyšíme kázání o tom, že máme stát na zaslíbeních Božího slova,

kteřá nepominou. Tato slova nám pomohou vytrvat. Roste tak naše víra. V této nádobě se usazují zbytky nevěry a netrpělivosti. Víno je o mnoho čistší, získává vůni a na jeho hladině můžeme vidět svůj obraz. Lidé ucítí vůni a řeknou, že naše mluva a jednání se úplně změnilo.

Nádoba vydanosti a služby

Je jako hliněná mísa se širokým hrdlem. Zde zakoušíme, co znamená služba a vydání se Bohu, ale také srovnání slov, která vyznáváme a života ve všedním dnu. Pomáhají v tom lidé, kteří pozorují a porovnávají náš život. Vede nás k poznání, že sami nemůžeme činit dobré a správně žít. Voláme k Pánu, aby nás mocí Ducha podržel. Jeho očišťující oheň z našeho srdce odstraní všechnu zištnost a modlářství. Na konci uvidíme, že jediná moc, která nás uschopní postavit se jako Boží stvoření před ztracený, padlý svět, je moc Ducha svatého. Abychom důsledně vedli život vydanosti, ať nás někdo pozoruje nebo ne, potřebujeme plnost Ducha svatého. Pak se v nádobě usadí svévole a sebechvály, aby Duch svatý mohl řídit naše chování a uvést nás do hlubší zkušenosti s Kristem.

Nádoba vedení

Tato nádoba má tvar kroucený jako trumpet. Kvůli němu po přelití nevíme, kterým směrem naše cesta vede. Učíme se tak něčemu o prozřetelnosti Ducha svatého, našeho vůdce. Dříve jsme byli vedeni lidskou moudrostí a touhami duše. Teď někdy tápeme jako slepci, protože neznáme jasně Boží vůli. Pak voláme k Bohu o pomoc a vedení. Usazují se další kvasinky lidské pýchy, hrabivosti a strachu. Na tomto místě přichází Duch svatý, odhalí nám svoji cestu a vede nás ne podle naší, ale podle jeho vůle. Dějí se zázraky, jaké přesahují lidské představy.

Funkci nádob mohou vykonávat lidé, firma nebo nemoc. Přeléváním nás Bůh čistí, protože má s námi plán. Nesmíme se dívat na problémy, ale na Pána, který na nás pracuje a dopustil, že jsme v dané nádobě. Ve zkouškách, bolestech a problémech se s klidem v nitru modlíme, snášíme to a přemáháme. Musíme si pamatovat že jsme Pánu dovolili, aby na nás pracoval a uschopnil nás pro svoji moc a slávu. Po procesu přelévání jsme uschopnění káznit našeho vnitřního člověka, aby ho Bůh mohl používat.

(Dr. Paul Yonggi Cho: Naše trojnásobné požehnání v Kristu, kapitola 2: Jako se dobře daří tvé duši, výťah z podkapitoly: Odpor duše)

S veselím budete čerpat z pramenů spásy

Jiří Rauchfuss

Sláva Bohu! Bůh nás povzbuzuje. Modlili jsme se za otevření studnice uzdravení a Bůh nás slyšel. Není náhoda, že v tom samém měsíci, kdy jsme začali dělat shromáždění zaměřená na uzdravování, byla městem uspořádána slavnost ke znovuotevření historické studny v centru města. A voda ze studny, která byla dříve zkažená, se dá opět pít. Bůh dává různá prorocká znamení a slova, aby nám pomohl vidět jeho vůli a vstoupit do ní.

Pokud budeme slyšet Boží povolání a s Boží pomocí to začneme dělat, staneme se mocnými Božími nástroji, neboť se projeví Boží skutky skrze nás. To je čerpání ze studny

uzdravení. Bůh chce napojení každého osobně na pomazání k uzdravování. Boží povolání pro náš sbor je mimo jiné, abychom byli místem uzdravení (tzn. lidmi, kteří uzdravují nemocné v Ježíšově jménu). Čtěme Izajáše 12 a uvidíme prorocké povzbuzení pro nás v tomto čase.

Vzdávám tobě chválu, Hospodine! – Bůh ti dává nezaslouženou milost – pro Ježíše Krista se odvrátil Boží hněv a on dává své potěšení, svou spásu. To zahrnuje i účast na konání jeho vůle – uzdravovat.

Hle, Bůh je má spása. Důležitým slovíčkem je zde HLE... Je to povzbuzení: zahleď se pouze na Boha, Ježíše. Hospodin je má spása, ne rozum, zkušenosti, schopnosti. **Hospodin, jen Hospodin je má záštita a píseň, stal se mou spásou.** Musíme svým duchem vidět Boha a jeho skutky v našem životě (slovu) a opřít se o toto zjevení: Ježíš je ta hlubina, ze které bereme své přesvědčení a inspiraci do praktického života. Čerpáme z hloubky, z Boží podstaty – Hospodin, který uzdravuje. Bůh je silný pramen – totálně pro uzdravení. Toto zjevení se stává naší záštitou, písní, vyznáním a vede nás ke skutkům (= čerpání).

Čerpání (dávání uzdravení) je spojené s naší vírou, nadšením, očekáváním a se SKUTKY. Necháme se prostoupit a změnit zjevením, že ve jménu Ježíš je uzdravení? Jak to prakticky změní tvůj život? Boží vůle je, aby byl každý osobně stále napojen na pramen uzdravení – Krista. Ať voda uzdravení, kterou si bereme, mění naše dny.

Tři případy těch, jejichž život byl změněn zjevením Ježíše a poslušností jeho poslání:

Vyšli a vyhlásili, aby lidé činili pokání. Vyháněli mnoho démonů, mazali olejem mnohé neduživé a uzdravovali. (Mk 6,12-13)

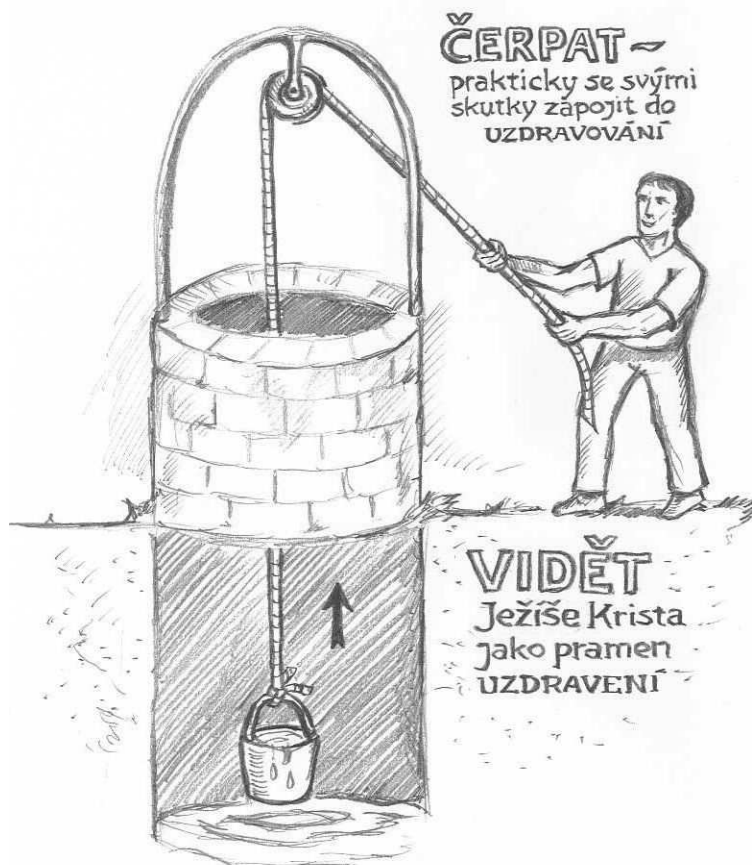
Těch sedmdesát dva se vrátilo s radostí a říkali: "Pane, i démoni se nám poddávají ve tvém jménu." (L 10,17) **Jděte! Hle, posílám vás jako ovce mezi vlky ... uzdravujte nemocné v něm a říkejte jim: „Přiblížilo se k vám království Boží."** (L 10,3.9)

Ti, kteří se rozprchli, prošli zemí a zvěstovali Slovo. Filip přišel dolů do města Samaří a hlásal jim Krista. Zástupy jednomyslně věnovaly pozornost tomu, co Filip mluvil, když slyšely a viděly znamení, která činil. Neboť z mnoha těch, kteří měli nečisté duchy, tyto duchové s velikým křikem vycházeli a mnoho ochrnutých a chromých bylo uzdraveno. V tom městě nastala veliká radost. (Sk 8,4-8)

Musím vidět Krista jako pramen uzdravení a rozumět tomu, co znamená v mém životě „nasbírat vodu“. Pro mne osobně to znamená víc a víc se modlit za nemocné (učím se to), aktivně zvát a doprovodit lidi na uzdravovací shromáždění, mluvit o tom se svou rodinou a věst je tímto směrem, často o tom rozjímat ve svém srdci.

Otevřme oči a rozhlédněme se kolem sebe. Kdo potřebuje naše povzbuzení, pomoc, modlitbu. Například koncem měsíce se zamysleme nad lidmi, které můžeme pozvat a vzít na uzdravovací shromáždění. Naše víra, její provozování a vztah s Kristem musí být vztažen ke konkrétním lidem okolo nás.

S veselím budete čerpat vodu z pramenů spásy. (Iz 12,3) Vidíš pramen a vodu uzdravení v Kristu? Začal jsi již svými skutky nabírat a dávat? Je čas s veselím čerpat vodu uzdravení pro tento svět přes všechny odpor. **Uvádějte národům ve známost jeho skutky.** (Iz 12,4) Děkuj za jeho vůli uzdravovat. Modli se za porozumění, jak se ty osobně a prakticky máš zapojit do uzdravování.

Modlitebně - postní stráž za probuzení na Mělníce a v Podřipsku

Co můžeš udělat pro probuzení? Je velikou obětí se například jednou měsíčně postit jeden den a minimálně půl hodinu hledat Boží Tvář? A co dvakrát měsíčně? A co strávit s Pánem hodinu nebo dvě? Vybízíme tě k zapojení do stráže. Na nedělním shromáždění se můžeš zapsat do seznamu. Používej „munici“ - verše k vyznávání! Přečti si též motivující spisek "Světlo nebo temnota nad Evropou" od Johna Mulindeho z Ugandy. Každý účastník stráže tyto materiály může na vyžádání dostat.

Sborová knihovna, fonotéka a videotéka - půjčování knih a kazet v Tyršově domě je pouze po osobní dohodě se Stáňou Šestákovou (*případně Alenou Najmonovou ...*). Seznam je k dispozici v DDM a v Tyršově domě. Máme nové tituly!

Křesťanské společenství Juda, Tyršova 95 (Tyršův dům), 276 01 Mělník

vedoucí starší: Tomáš Korčák, tel.: 607 971 453 nebo 315 626 670,

e-mail: ksjuda@wo.cz ; <http://www.juda.cz>

starší: Petr Dvořák, tel.: 774 312 682

Bankovní spojení: ČSPO Mělník, Křesťanské společenství Juda, 0460842399/0800